

[Gert Petersen]

Desværre tillader tiden ikke at gå nærmere ind på dette og andre emner, som det ville have været værd at tage op, for nu er regeringen jo kommet med, hvad den beskedent har kaldt »den største plan i Danmarkshistorien«, – selve miraklet, der skal løse alle problemer. Det er naturligt og nødvendigt at koncentrere sig herom.

År efter år har vi siden 1982 konstateret, at det gik ad Pommern til, og fået at vide, at frelsen ventede lige om hjørnet. Hvem husker ikke de år, da ministrene svor på, at til næste år eller til næste år igen ville der være ligevægt på betalingsbalancen? Hvem kan glemme, hvordan regeringen i et par år brystede sig af, at arbejdsløsheden fra at være skyhøj nu kun var tårnhøj? Ja, det var dengang, og i dag er arbejdsløsheden atter skyhøj, og udlandsgælden er fordoblet.

Man kan ikke med rette beskyldte statsministeren for at have ligget på den lade side. Han begyndte med at afskaffe den automatiske dyrtidsregulering og fastfryse loftet over dagpengene. Det var vejen til landets frelse, sagde han. Det er snart syv år siden, men vejen var åbenbart længere. Statsministeren fortsatte trøstigt ud ad den, forringede vilkårene for de dårligst stillede, indførte i en periode et lønloft på 2 pct., strammede vilkårene for bilstandsmodtagere og andre, og så lettede han da også skatten for de virkelig nødlidende, nemlig millionærerne. På det sidste har han haft travlt med at gøre medicinen dyrere og fratage pensionisterne den dyrtidsregulering, som han snuppede fra lønmodtagerne og andre nogle år tidligere.

Alt dette, der blev lanceret under parolen: Nu skal det være lettere at være dansker, er renlivet klassepolitik: overklassen, de velbærgede, mod de dårligst stillede. Men lige meget hjalp det på landets økonomi, og det vil flugten ind i EF's indre marked såmænd heller ikke gøre. Derimod bruges den skærpede konkurrence, som regeringen imødeser i kraft af det indre marked, som undskyldning for en utrolig social politik. Det samme er for øvrigt tilfældet også i nogle af de andre EF-lande, og det er ganske tankevækkende.

I selve sit indhold er regeringens majpakke traditionel. Den skal forgyldte dem, der har det godt, på bekostning af de andre. Men i omfang og rækkevidde er den chokerende. Det er den hidtil største provokation over for den brede befolkning.

Fra tv har vi økonomiministerens egne ord for, at planen vil skabe øget ulighed i første omgang og på papiret, sagde han. Det lyder kryptisk. Hvis planen skaber øget ulighed i første omgang, gør den det i virkelighedens verden og ikke specielt på papiret. Men, sagde økonomiministeren, det er første omgang, senere vil alle få det meget bedre.

Vi har altså én fugl i hånden: øget ulighed her og nu, og masser af fugle på taget, masser af løfter om, at det vil gå bedre engang i fremtiden, løfter givet af en politiker, der har haft medansvar for samtlige fallerede planer i de sidste syv år. Undskyld, her kan man tale om troværdighedskløft, i hvert fald når det gælder fremtiden.

Den om nutiden tror vi derimod på. Der skal skabes øget ulighed, det har vi den radikale førstemand's ord for. Det er en gammelkendt borgerlig filosofi her drevet ud så vidt, så jeg har indtryk af, at ikke engang alle borgerlige kan tilslutte sig den. Jo mere ulighed, desto bedre går det med økonomien. Det princip har statsministeren og hans radikale følgesvende levet efter i de sidste 7 år. Den bagatel, at virkeligheden har modbevist deres teorier, skal ikke afholde dem fra at forstærke ulighedspolitikken.

Meningen med majpakken er at undergrave den samfundssolidaritet, som kanaliseres gennem den offentlige sektor, og spare de velstående for betydelige midler. Det skal i hvert fald være lettere at være rig dansker. Hele operationen skal betales af den ringest stillede halvdel af befolkningen. Den offentlige sektor skal umiddelbart slankes for 20,5 mia. kr. gennem en slags privatisering af dagpengene, et nedskæringsdiktat over for kommunerne og rene statslige besparelser. Desuden skal den offentlige sektor aflastes økonomisk gennem arbejdsskadeforsikring og motorvejsafgifter, forringelse af befordringsfradraget og bortfald af fradrag for faglige kontingenter og bidrag til a-kasseadministration, det hele som overgang til brugerbetaling. Alt i alt kommer almindelige lønmodtagere umiddelbart til at betale små 27 mia. kr., og hertil kommer så en øget arbejdsløshed på 40.000–60.000, som følger i kølvandet på nedskæringerne.

Men erhvervslivet skal da også af med noget, vil man indvende. Ja, hele 7 mia. kr. i kraft af indgreb, som endda – erkendt – ikke er helt tosse, men til gengæld modtager erhvervslivet